

Yuri Herrera

Kroniek van een hofzanger

WERELDBIBLIOTHEEK · AMSTERDAM

Vertaald uit het Spaans door Heijo Alting

De vertaler ontving voor deze vertaling
een werkbeurs van het Nederlands Letterenfonds

Omslagontwerp Jan Martin Wilschut BNO/Amsterdam Hotsprings
Omslagillustratie © Hollandse Hoogte

Oorspronkelijke titel *Trabajos del reino*
© 2008 Yuri Herrera en Editorial Periférica
© 2013 Nederlandse vertaling Heijo Alting en
Uitgeverij Wereldbibliotheek bv
Spuistraat 283 · 1012 VR Amsterdam

www.wereldbibliotheek.nl

ISBN 978 90 284 2461 6
e-boek 978 90 284 4063 0

Lobo kende het bloed, en hij zag dat het zijne anders was. Hij kon het zien aan de manier waarop de man de ruimte vulde: waardig, met een air van alwetendheid, alsof hij was geweven van een fijner garen. Ander bloed. De man zette zich aan een tafeltje en zijn lijfwacht vormde achter hem een halve kring.

Vol bewondering aanschouwde hij hem in het gouden avondlicht, dat door een luchtgat in de muur naar binnen viel. En hoewel hij nooit eerder in de buurt van dit soort mensen was geweest, wist hij zeker dat hij deze scène al eens had gezien, dat ergens was bepaald dat deze man en zijn gevolg respect afdwongen, dat hij zich in hun aanwezigheid plotseling voelde groeien. Hij herkende zijn manier om te gaan zitten, die voorname oogopslag, de luister, en toen zijn blik op zijn sieraden viel, wist hij: het is een Koning.

De enige keer dat Lobo naar de bioscoop was geweest had hij een film gezien waarin precies zo'n man voorkwam: sterk, imposant, iemand die de wereld bestiert. In

de omgeving van die Koning kreeg alles zin. De mannen vochten voor hém, de vrouwen baarden voor hém; hij beschermde en begunstigde, en aan zijn goedertierenheid ontleende ieder in zijn rijk een eigen plaats. Maar de mannen die deze Koning hier vergezelden, waren geen eenvoudige vazallen. Ze waren het Hof.

Lobo voelde een steek van jaloezie, die in milde afgunst omsloeg toen hij inzag dat dit de belangrijkste dag van zijn leven was. Nooit eerder had hij zo dicht bij iemand die het leven zin geeft mogen verkeren. Dat had hij niet eens durven hopen. Sinds zijn ouders hem op de wereld hadden geschopt om hem gauw weer aan zijn lot over te laten, waren zijn dagen getekend door stof en stekende zon.

Een rochelstem leidde hem van de Koning af. Het was een zatlap, die hem opdroeg iets te zingen. Lobo gehoorzaamde. Eerst wat afwezig, omdat hij nog trilde van ontroering, maar al snel trof hij met datzelfde sentiment de noten beter dan hij ooit voor mogelijk had gehouden en stroomden de woorden uit zijn mond alsof hij ze voor het allereerst articuleerde, alsof hij werd overweldigd door blijdschap omdat hij ze had gevonden. Hij voelde de ogen van de Koning in zijn rug en merkte dat het stil werd, dat de dominospelers hun stenen met de stippen omlaag op de formica tafeltjes lieten zakken om naar hem te luisteren. Toen het lied was afgelopen zei de zatlap Bis, Bis, en nog eens Bis, en terwijl Lobo steeds bezielder voortzong, werd de zatlap almaar zatter, lalde soms een stukje mee, spooog

dikke fluïmen in het zaagsel op de vloer of schaterde het uit met zijn kompaan, die net zo ver heen was. Ten slotte zei hij Genoeg, en Lobo hield zijn hand op. De zatlap betaalde en Lobo zag dat het te weinig was, dus hield hij opnieuw zijn hand op.

‘Meer is er niet, zangertje, de rest steek ik in de tequila. Je mag van geluk spreken dat je zo veel vangt.’

Lobo was het niet anders gewend. Die dingen gebeurden. Hij wilde zich al met een gebaar van Ach ja afwenden, toen achter hem een stem klonk: ‘Geef de artiest zijn geld.’

Lobo keek om en zag hoe de Koning de zatlap met zijn blik doorboorde. Zijn woorden hadden dodelijk kalm, als een bevel geklonken, maar de dronkaard wist niet wanneer hij moest inbinden en zei: ‘Welke artiest? Ik zie alleen deze stumper, en die heb ik al betaald.’

‘Geen smoesjes, vrind,’ zei de Koning nu scherper. ‘Betaal en zwijg.’

De zatlap stond op en zwalkte naar het tafeltje van de Koning. De lijfwachten stonden meteen paraat, maar de Koning gaf geen krimp. De zatlap deed nu zijn best om hem recht in de ogen te kijken en zei: ‘U ken ik wel. Ik weet wat ze over u zeggen.’

‘O ja? Wat dan?’

De zatlap grinnikte. Hij krabde onbeholpen aan zijn stoppelbaard.

‘Nee, niet over uw zaken, dat weet toch iedereen... Ik bedoel dat andere.’

En opnieuw grinnikte hij.

Het gezicht van de Koning betrok. Hij kantelde zijn hoofd iets achterover en stond op. Hij gebaarde zijn lijfwachten op hun plaats te blijven, liep naar de zatlap en greep hem bij zijn kin. De man probeerde zich los te worstelen, tevergeefs. De Koning bracht zijn mond tot bij zijn oor en fluisterde: 'Volgens mij heb jij helemaal niks gehoord. En weet je waarom? Omdat de doden niet zo'n best gehoor hebben.'

Hij drukte een pistool in zijn buik alsof hij er zijn ingewanden mee wilde betasten, en schoot. Eén droge knal, het stelde niets voor. De zatlap rolde met zijn ogen, zocht houvast aan een tafeltje, struikelde en viel. Onder zijn lichaam welde een plas bloed. De Koning richtte zich tot zijn kompaan en vroeg: 'Wou u ook nog iets zeggen?'

De andere dronkaard greep zijn hoed en maakte zich uit de voeten met een gebaar van Ik heb niks gezien. De Koning boog zich vervolgens over het lijk, stak twee vingers in een zak en haalde een bundeltje biljetten te voorschijn. Hij nam er een paar af en gaf die aan Lobo, waarna hij de rest terugstopte.

'Uw loon, artiest.'

Lobo pakte de biljetten aan zonder ernaar te kijken. Hij zag alleen de Koning, dronk zijn beeld in. En zo stond hij nog steeds toen de Koning zijn lijfwachten een teken gaf en ijzig kalm de kroeg uit liep. Lobo bleef naar de nazwaaiende saloondeurtjes staan staren en bedacht dat er voort-

aan een nieuwe reden was waarom de kalender geen nut had: geen enkele datum had nog betekenis, alleen deze, omdat hij nu eindelijk zijn plaats in de wereld had gevonden. En ook omdat hij iets over een geheim had opgevangen dat hij graag, alle Jezus graag, wilde bewaren.